

Στήσετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ Θ'. Ματθαίου 2 Αὐγούστου 1954 (Π. Ο. Η.)

"Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—187 — Τριτὴ Φύλλον Δοχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

"Ἀγγελοῦς Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

«Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖν
πρὸς ἄξιαν»

(Ἐξ ὕμνου πρὸς τὴν Θεοτόκον)

Ἐκεῖνο, ποῦ τὸν προσδίδει μίαν ἰδιαιτέραν ἀξίαν εἰς τὸν Αὐγουστον εἶναι ἡ περίοδος τῶν παρακλήσεων, ἥτις ἀπολήγει εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἀθανάτου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ ζωηρότερα ἀνάμνησις τῶν παιδικῶν χρόνων εἶναι ἐκεῖνη, καθ' ἣν μικρὰ παιδιά, ἀκολουθοῦντα εὐσεβεστάτην μητέρα, εισερχόμεθα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου καὶ μετ' εὐλαβείας ἡκροώμεθα τῶν «παρακλήσεων», μετανιζόμενοι μετὰ προθυμίας, ὅτε οἱ ψάλλται καὶ ὁ ἱερεὺς ἡδυσμόλπως ἐψέλλον τὸ «πάντων προστατεύεις ἀγαθή» ἢ τὸ «Ἀπόδοτε ἐκ περάτων». Ἀγία χρόνια, πλήρη ἀγνόητος καὶ ἀγίας ἀφελείας! Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ὀρίμων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους «ἐκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου ζάλαι ὥσπερ μέλισσαι κηρίον», ἡ περίοδος τῶν παρακλήσεων, ἀποτελεῖ ἓνα σταθμὸν πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ. Ὅταν οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἠχήσουν (δι' ἡμᾶς δυστυχῶς αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἡδονὴ ἐξέλιπε οὐ μόνον φιμωθέντων τῶν ἱερῶν κωδῶνων, ἀλλὰ καὶ σφραγισθέντων τῶν ἱερῶν Ναῶν, διότι ἔτσι τὸ θέλουν οἱ «Ἅγιοι» καὶ οἱ «Μεγάλοι») τότε ἡ πονεμένη γυναῖκα, ὁ ταλαιπωρημένος ἄνδρας, ἡ χαροκαμμένη μαννούλα, ἡ ὀρφανὴ κόρη, ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς τῶν «θλιβομένων» εἰσέρχεται εἰς τὸν Ναὸν καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου φωνάζει «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεοῦ εἰς Σε καταφεύγομεν».

Δὲν λανθάνει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ δὴ ἡ Ἑλληνικὴ. Διαισθανομένη τὸ ὕψιστον ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς Πανάγνου Κόρης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰσχυρὰν δύναμιν τῆς Παναγίας Θεομήτορος,

ἐπιζητεῖ τὴν προστασίαν τῆς, γνωρίζουσα ἐκ πείρας, ὅτι «πολλὰ ἰσχύει Δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου». Ἡ πίστις δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῆς Θεοτόκου, ἐπετέλεσε τὰ καταπληκτικώτερα θαύματα, χάριν εἰς τὰ ὁποῖα καὶ πλεῖστοι ὅσοι εἰκόνες τῆς Θεοτόκου με ἰδιαιτέρας προσωνυμίας ἐξωγραφίσθησαν. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἡ καταυγασθεῖσα ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς Χάριτος, ἐφέλκεται ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ἰδανικά, ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἡ Ἁγία Μορφή τῆς Θεοτόκου. Παρθενία, Ἀγνότης, Ταπεινώσις, Ἀγάπη, Στοιγὴ, Ἰδοὺ αἱ χρυσαὶ Ἀκτίνες, αἵτινες ζωογονοῦν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἥτις πλήρης ἱερῶν αἰσθημάτων σπεύδει νὰ ἐξυμνήσῃ τὸ ὑπέρκαλλον καὶ ὑπερκόσμιον αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς Ἀγιότητος. Πλὴν ὅμως ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται, ὅτι «ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἄξιαν», καὶ δι' αὐτὸ μεταβάλλει τὴν ψυχὴν του εἰς ἓνα ταπεινὸν Ναὸν Ἀγάπης καὶ Ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Δεκαπενταύγουστος! Καὶ ἐφέτος μᾶς ἤξιωσε ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου τοῦ Αὐγούστου. Τὸ δεκαπενθήμερον αὐτό, ἀνήκει εἰς τὴν Θεοτόκον. Ὡς τὸ διαθέσωμεν λοιπὸν ὁλοψύχως εἰς τὴν Ἑλπίδα καὶ παραμυθίαν μας. Γονυκλινεῖς πρὸ τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ὁπευδήποτε συγκροτηθῇ ἱερὰ σύναξις, ἐφ' ὅσον διερχόμεθα τὴν περίοδον τοῦ σκληροῦ θρησκευτικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἃς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προστασίαν τῆς Μεγάλης μας Μητέρας, διὰ νὰ χάριση ὕψιν καὶ νὰ καθιστᾷ μακροήμερεύοντα τὸ Σοφὸν Ἠγέτην τῆς πολέμουμένης Ὁρθοδοξίας, νὰ μᾶς βοηθῇ, ὥστε νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ὥραϊαν ὁμολογίαν, νὰ μᾶς ἐνισχύῃ εἰς τὰς διαφόρους λυπηρὰς περιστάσεις τοῦ βίου καὶ νὰ μᾶς καθιστᾷ ἀξιόους τῆς Σωτηρίας τοῦ Υἱοῦ τῆς. Ἀλλὰ διὰ νὰ τύχωμεν

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅταν ἐκλέγῃ τὰ κατοικητήρια τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν ἐργασίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἕνα μόνο πρᾶγμα προσέχει. Τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς καὶ τὸν βαθμὸ τοῦ ἱεροῦ ζήλου. Δὲν ἐνδιαφέρεται οὔτε διὰ τὴν καταγωγὴν, οὔτε διὰ τὴν μόρφωσιν, οὔτε διὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνα τέτοιο θάυμαστό καὶ Ἅγιο κατοικητήριον τῆς Θεῆς Χάριτος ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Προφήτης Ἠλίας. Ἀπὸ ἐξωτερικῆ ἐμφάνεισιν δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀξίολογο. Ἀπλὸς χωρικός, ἀγράμματος ἴσως. Ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἱερὸ ζῆλο, καθαρισμένη ἀπὸ ἀσκητικὴ αὐστηρότητα. Ἡ βαθεῖα προσήλωσί του στὸ πνεῦμα τῆς ἀληθινῆς θρησκείας τὸν κάνει νὰ εἶναι αὐστηρὸς ἀπέναντι τοῦ ἐξωμότου Ἀχαάβ, ποὺ ἔχασε κάθε ἴχνος ἀνδρισμοῦ καὶ παρεσύρετο ἀπὸ τὴν διεφθαρμένην σύζυγό του, τὴν Ἰεζάβελ. Ἡ φλογερὴ ἀγανάκτησίς του στρέφεται ἀκόμη καὶ ἐναντίον τῶν δειλῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ παύουν νὰ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀλήθειαν τῆς Μωσαϊκῆς Θρησκείας, ἀνεγνώριζον καὶ ἐνέκριναν, ἀπὸ ἀξιοκατακριτὴ δειλία ὅλες τῆς εἰδωλολατρικῆς μεταρρυθμίσεις τῆς Ἰεζάβελ. Πάντα ὑπῆρχαν οἱ δειλοί, ποὺ δὲν ἠθέλαν νὰ θυσιάσουν τὴν ἀνεση καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν εἰς τὸν Βωμὸν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου, Γι' αὐτοὺς, τοὺς «ἐσθίοντας τράπεζαν Ἰεζάβελ» ὁ Προφήτης Ἠλίας ἦταν πύρινος κατήγορος «ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; εἴ ἐστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἴ δὲ ὁ Βάαλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ».

Μὲ τὸ θαῦμα τοῦ πυρός, ποὺ κατέκαυσε τὸ θυσιαστήριον ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς βέβαια μὲ αὐτὸ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν πονηρῶν καὶ διεφθαρμένων καρδιῶν.

Ὁργανον λοιπὸν τοῦ Κυρίου ὁ ἀπλὸς ἐκείνος χωρικός ὄργανον ποὺ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἔκανε ἀτρόμητο καὶ φλογερὸ Προφήτη. Ὁργανο, ποὺ ἠγωνίσθη μὲ ζῆλον γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ Δικαίον. Ὅταν ἡ Ἰεζάβελ μὲ τὸ ὄπλον τῆς συκοφαντίας ἐξολοθρεύει τὸν Ναβουθαί γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ ἀμπέλι του, ὁ «ζηλωτὴς Ἠλίας» δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικία αὐτή. Χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν οἱ ἰσχυροί, ἀντιμετωπίζει μὲ θάρρος τοὺς ἰσχυροὺς δυνάμεις του καὶ τοὺς καυτηριάζει γιὰ τὴν ἀδικία αὐτή, προλέγων, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀθλιὸ τέλος τους.

Ἐν τούτοις στὴν μεγάλη αὐτὴ καὶ Ἁγία ψυχῇ, στὴ θεοκατοίκητη αὐτὴ καρδιά διαβλέπουμε κάποιο μικρὸ συννεφάκι· κάποιο συννεφάκι, ποὺ ἴσως ὅταν ἄπλωνε τὴν ἀπειλητικὴν του μαυρίλα στὸν ὁλόφωτο ὀρίζοντα τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου νὰ ἐπισκί

αὐτῆς τῆς παρρησίας πρέπει καὶ ὁ βλος μας νὰ τείνῃ εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν ὥραιων ἰδανικῶν, ποὺ ἀκτινοβολεῖ ἡ ζωὴ τῆς, καὶ πρὸ παντὸς τῆς Ἀγίας καὶ Μακαριωτάτης Ταπεινώσεως, ἥτις ὑπῆρξε τὸ φωτοστέφανον τῆς Θεοτόκου.

αἶξ τὴν Αἴγλη τῆς Χάριτος ἢ καὶ νὰ τὴν ἐδιώχνε ὅλος διόλου. Τὶ τὸ παράξενο ἂν καὶ οἱ Ἄγιοι ψυχὲς εἶχαν τῆς ἀδυναμίας τους. Ἦσαν ἄνθρωποι καὶ ἠγωνίζοντο τὰ νεκρώσουν κάθε ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι γιὰ μᾶς ἕνας τρόπος ἄριστος νὰ ἐλέγξουμε καὶ νὰ προσέξουμε τῆς ἀδυναμίας μας. Ἄν σὲ ἁγίους ἀνθρώπους μὲ ἀσκητικὴ καταπληκτικὴ καὶ μὲ ὑπερανθρώπους ἀγώνες γιὰ τὴν σύλληψιν καὶ ἐνσάρκωσιν τοῦ τελείου, παρουσιάζοντο ἀδυναμίες πόσο μᾶλλον σὲ μᾶς, ποὺ ἡ ἀμέλεια, τὸ κοσμικὸ μεθύσι μᾶς ἔχουν ζαλίσῃ, δὲν θὰ εἶναι ἐπικίνδυνες οἱ ἀδυναμίες;

Ἔτσι βλέπουμε τὸν μεγάλο προφήτη νὰ ἐπιδεικνύῃ μιὰ σκληρότητα στοὺς ἀντιπάλους του «καὶ κατάγει αὐτοὺς ὁ Ἥλιος εἰς τὸν χειμᾶρον Κισσὼν καὶ ἔσφαξεν αὐτοὺς ἐκεῖ» ἀλλὰ ἀκόμη τὸν βλέπουμε νὰ ἔχῃ κάποια αὐτοπεποιθῆσι, ἀντίθετη στὸ πνεῦμα τῆς χάριτος, ποὺ κατοικοῦσε μέσα του. Καὶ ἐδῶ ἀρχίζει μιὰ πάλη μεταξὺ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἀνθρώπινου ἐγωῖσμοῦ, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη νεκρωθῇ τελείως. Ὁ προφήτης θριαμβεύει μέχρι τότε ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἔρχεται εἰς Βηρσαβέ, γῆν Ἰούδα. Γεμάτος δὲ κόπο, μελαγχολία καὶ ἀπογοήτευσιν ἀναστεινάζει στὸ κρηυσυγέτο του «λαβὲ δὴ τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ Κύριε». Παραπονεῖται εἰς τὸν Θεὸν καὶ λέγει «καὶ ὑπολείμμαι ἐγὼ μονώτατος καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν». Κατάπτωσις ψυχικὴ, ποὺ ὀφείλεται στὸν τονισμὸ τῆς αὐτοπεποιθήσεως. Ἡ θεία χάρις ὅμως ἐργάζεται. Δὲν ἐγκαταλείπει τὸν αγωνιστήν. Τὸν ἀφίνει νὰ συντριβῇ γιὰ νὰ καταλάβῃ, ὅτι τὰ κατορθώματα δὲν ὀφείλονται στὴν ἀνθρώπινη δύναμι, ἀλλὰ στὴν ἐπισκίασιν τῆς Χάριτος. Τὸν Διαφωτίζει ἀκόμη καὶ στὸ ζήτημα τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ τὸν ἐλέγχει ἑμμεσα γιὰ τὴν σκληρότητά του πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Μὲ τὸ ὥραϊο προφητικὸ ὄραμα, ποὺ ἀναφέρεται στὸ Γ' βιβλίον τῶν Βασιλειῶν (Κεφ. ΙΘ') τοῦ λέγει, ὅτι ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος δὲν πρέπει νὰ μοιάζει οὔτε μὲ σεισμό, ποὺ συντρίβει, οὔτε μὲ «πνεῦμα μέγα κραταῖον, διαλύον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας», οὔτε μὲ «πῦρ» ἀλλὰ μὲ ὁλόδροσση καὶ χαρούμενη αὔρα.

«Ἴδου πνεῦμα μέγα κραταῖον διαλύον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἔν τῷ πνεύματι Κύριος. Καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός καὶ οὐκ ἔν τῷ συσσεισμῷ Κύριος. Καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἔν τῷ πυρὶ Κύριος καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς· Κάκει Κύριος».

Μετὰ δὲ τὸ ὄραμα αὐτό, τὸ τόσο εὐγλωττο, γιὰ τὴν μορφὴ, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ ὁ ζῆλος, ὁ θρησκευτικὸς, ἐλέγχει ἡ θεία Χάρις καὶ τὸν ἐγωῖσμόν.

«Υπολείμμαι ἐγὼ μονώτατος» λέγει ὁ Προφήτης· καὶ ἀπαντᾷ ἡ Θεία Χάρις «καταλείψεις ἐν Ἰσραὴλ ἑπτὰ χιλιάδας ἀνδρῶν, πάντα γόνата, ἃ οὐκ ὠκλασαν γόνυ τῷ Βάαλ, καὶ πᾶν στόμα, ὃ οὐ προσεκύνῃσεν αὐτῷ».

Ἀνθρώπε ταλαίπωρε

Στάσου μὲ δέος μπροστὰ στὸν Κάμνηλο, τὴν ἔδρα τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ προφήτου καὶ ὁ Νους Σου ἂς ἀνεβῇ ψηλὰ στὸν οὐρανό, γιὰτι ἐκεῖ εὐρίσκεται

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Βασ. Σκοινᾶν—Κέρτεζη Καλαβρύτων

Συμμερίζομεθα τὴν ἀγωνίαν σας διὰ τὴν παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ ζητήματός μας. Ἄλλωστε τὰ αὐτὰ συναισθήματα κατέχουν τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Τὸ νὰ δεχθῶμεν ὅμως, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μας δὲν πρόκειται νὰ λυθῇ ἐπειδὴ οἱ διάφοροι πολιτικοὶ κατὰ καιροὺς παρεστάνθησαν, εἶναι ὡς ν' ἀρνούμεθα τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀγώνος μας.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς ἐπιμένομεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν καὶ δὲν θεωροῦμεν ὅτι, ἐχάθησαν αἱ ἐλπίδες μᾶς ἐπιλύσεως. Ἐξ ἄλλου τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον θέτουν οἱ Γν. Ὁρθ. Χριστιανοὶ εἶναι ζήτημα Ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἡ τακτικὴ τῶν πολιτικῶν τίποτε δὲν προσθέτει, οὔτε ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν βαρύτητα καὶ τὴν πνευματικὴν του οὐσίαν.

Τὸ χρέος μας εἶναι ἡ συνέχισις τοῦ ἀγώνος ὑπὸ οἰασδήποτε προϋποθέσεις.

Δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς;

Ὅσα μᾶς γράφετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας τῆς 19-7-54 τὰ εὐρίσκωμε λίαν ἐνδιαφέροντα· αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅμως δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ σας ἀπαντήσωμε ἂν θὰ ἐξευρεθῇ ὁ κατάλληλος ἀνθρώπος διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Θὰ προσπαθῶμε.

Ροβήθακην Ἐμμαν.—Ἡράκλειον Κρήτης.

Τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον μᾶς γράφετε εἶναι λίαν σοβαρόν. Ἡ καθυστέρησις τῆς ἀπαντήσεως μας, ὀφείλεται εἰς τεχνικὰς δυσκολίας. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ λάβετε ἐπιστολήν μὲ τὴν σχετικὴν νομικὴν γνωμάτευσιν, ὥστε νὰ ἐνεργήσῃτε ὁρθῶς.

Ν. Σεβριεαριανὸν—Ἡράκλειον

Τὰ ὅσα μᾶς γράφετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας εἶναι συζητήσιμα. Τὸ ζήτημα πάντως τῆς ἑνώσεως, εἶναι ζήτημα ἐκκλησιαστικόν καὶ ὄχι πολιτικόν.

Συνεπῶς ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἁγίου Προέδρου ἡμῶν. Ἡμεῖς θὰ ἐνημερώσωμεν τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν δι' ἐπιστολῆς.

Μίαν πάντως σύστασιν σὰς κάμωμεν. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν σημερινὴν ἡγεσίαν καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀγώνος μας.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀποσταλεῖσαν ἐπιστολήν τοῦ πατρὸς Ἀρτεμίου Νοδαράκη. Εἰς τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν διαφαίνεται ὅλη ἡ λύπη τοῦ εὐλαβοῦς γέροντος, διότι διαγράφεται, ἐλσφρᾶ τῇ συνειδήσει, τὸ παρελθόν καὶ ἡ ἀξία ἐνὸς τιμίου ἀγωνιστοῦ, ὅστις προσέφερε τεραστίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Ἀγῶνα.

Ἡμεῖς γνωρίζοντες τὸν γέροντα καὶ τὸν ζῆλον του

ὁλόσωμος ὁ προφήτης. Εἶναι ὁ «ἐνσαρκος Ἀγγελος». Ἡ καρδιά σου ἄς πλημμυρίσῃ ἀπὸ σεβασμοῦ γιὰ τὸν Θεοβίτη. Ἀγῶνας εἶναι καὶ γιὰ σένα ἡ ζωὴ. Ἀγῶνας διὰ τὰ ὥραϊα ἰδιαιτὰ τῆς θρησκείας, διὰ τὸ Δίκαιον. Ἀγὼν ἐναντίον ἰσχυρῶν. Ἀγὼν σκληρὸς καὶ ἀχαρὶς· ἀγὼν ὅμως ὥραϊος καὶ εὐγενικός. Πρόσεξε ὅμως τὴν σκληρότητα νὰ τὴν κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου, γιὰ τὰ πάθη σου γιὰ τὶς ἀδυναμίες σου, ὁ ζῆλος σου ἄς εἶναι «φωνὴ αὐρᾶς λεπτῆς».

Τέλος μὴ ἐμπιστευθῇς ποτὲ στὶς ἱκανότητές σου. Μὴ πιστεύσῃς, ὅτι σύ, ἓνα σκουληκί· θὰ κρατήσῃς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ἀδιάσειστο. Μὴ πῆς τὴν τολμηρὴν λέξιν «Μονότατος». Εἶσαι ὄργανον στὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τίποτε περισσότερο. Καὶ ὄργανα πάντα θὰ δημιουργῇ ὁ Θεός.

λυπούμεθα διὰ τὰ ἐπεισοδια αὐτά, τὰ ὁποῖα τὸν ἀγῶνα ζημιοῦν καὶ συνιστῶμεν ἀγάπην, σεβασμὸν, προσοχήν.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας»

Ἰπὸ ἀνευθύνων καὶ δειλῶν τινῶν ἀνωμυρογράφων κυκλοφοροῦν εἰς Πειραιᾶ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ἐγκύκλιοι κατηγοροῦντες με, ὡς Νεσημερολογίτην καὶ ἐμποδίζοντες τὴν μετ' ἐμοῦ ἐπικοινωνίαν τῶν πιστῶν.

Πρόκειται περὶ ἐνεργείας στερουμένης τοῦ ἡθικοῦ θάρρους· τῆς προσωπικῆς εὐθύνης καὶ ἀποσκοπούσης εἰς τὴν διασπορὰν σκανδάλων καὶ ζιζανίων.

Ἐγὼ πάντως φειδόμενος τῶν συνειδήσεων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὁμοφρόνων πνευματικῶν μου τέκνων καὶ ἀδελφῶν, δηλῶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐπισήμου Ὁργάνου τοῦ Ἀγῶνος μας, ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ πρεσβεύω, αὐτὰ ποῦ ἐπρέσβευον ἐξελθὼν πρὸ ἐτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ νὰ παραμένω Παλαισημερολογίτης, μνημονεύων κατὰ τὰς ἐν τῷ μοναστείῳ λειτουργίας καὶ λοιπὰς ἀκολουθίας τοῦ Σεπτατοῦ Ὁνόματος τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Προέδρου κ. κ. Χρυσοστόμου.

Ταῦτα δὲ ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι οἱ καλῆς πίστεως Χριστιανοὶ θὰ πεισθῶσιν ἀπαξ διὰ παντός· οἱ δὲ σπερμολόγοι καὶ σκανδαλοθηραὶ θὰ σιγήσωσιν μὴ ἔχοντες εὐαλότους συνειδήσεις.

Μετὰ Πατρικῶν Εὐδῶν καὶ Εὐλογιῶν
Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Νοδαράκης

ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι ὄργανον τοῦ Ἀγῶνος μας. Μεταφέρει τὸ ἀδελφικὸν μήνυμα εἰς ὅλους, γνωστοποιεῖ τὰ νεώτερα τοῦ ἀγῶνος, ἐξασφαλίζει τὴν ἀγωνιστικὴν ἐνότητα καὶ ἐνισχύει οἰκονομικῶς τὸν Ἀγῶνα. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει:

1) Νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰ σπίτια ὅλων τῶν ἀδελφῶν ὅπου εὐρίσκονται.

2) Νὰ γίνεται περιζήτητη καὶ ἀνάγκαστη ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους διανομαὶς τῆς.

3) Νὰ διαβάζεται μὲ λεπτομέρεια καὶ προσοχή. Μὲ χίλιες δραχμὲς κανεὶς δὲν φτωχαίνει! Πρέπει ἐπίσης:

1) Ὅσοι καθυστεροῦν συνδρομὰς νὰ σπεύσουν ἀμέσως νὰ τὶς ἐξοφλήσουν.

2) Τὰ παραρτήματα νὰ ἀποστέλωσιν ἀμέσως τὴν ἀξίαν τῶν παραλαμβανομένων φύλλων.

Ἡ κυκλοφορία τοῦ Περιοδικοῦ εἶναι τὸ θερμόμετρον τοῦ ζήλου μας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
καὶ ἁ. α.

Ἀρχιμανδρίτης Μερκούριος Καλοσκάκης

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν ἱερωτάτον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολωμοῦ 25— Ἀθήνας

Ἑρμηνεία τῶν ἀπόψεων
τοῦ Δ.Σ. τῆς ΠΟΡΟΚ

ΠΟΥ ΠΑΜΕ;

Ὅσον λαμπρὰ καὶ ἂν εἶναι μιὰ προῤῥις
δὲν δύναται νὰ λογισθῇ μεγάλη, ἂν δὲν
εἶναι ἀποτέλεσμα μεγάλου σκοποῦ.

Τὸ ἀγωνιώδες καὶ τραγικὸ αὐτὸ ἐρωτηματικὸ εἶναι φυσικὸν νὰ ἀναπηδᾷ ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων τῶν ἀδελφῶν ποὺ χρόνια τώρα περιμένουν μὲ τὴν σύσπασιν τῆς ἀγωνίας εἰς τὰ πρόσωπα μιᾶν καλυτέραν αὐριον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν. Καὶ ὅσον ἡ λυτρωτικὴ αὐτὴ ἡμέρα ἀργεῖ, ὅσον ὁ τραχὺς καὶ μαρτυρικὸς δρόμος μακραίνει, τόσον αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν βυθίζονται εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἀγωνίαν.

Αἱ στήλαι αὐταὶ μὲ ὅλην τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης ποὺ ἔχουν θὰ προσπαθήσουν νὰ δώσουν εἰς μερικὰς γραμμάς τὴν θέσιν ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὡς ἄτομα καὶ ὡς σύνολον ἀπέναντι εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τραγωδίαν τῶν ἡμερῶν μας, ἡ ὁποία δὲν ὑπολείπεται εἰς ζοφερότητα καὶ κινδύνους ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκκλησιαστικὰς κρίσεις τοῦ παρελθόντος. Καὶ λέγομεν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης διότι αἱ γραμμαὶ αὐταὶ ἀντιπροσωπεύουν τὰς βασικὰς ἀντιλήψεις τοῦ Γενικοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ΠΟΡΟΚ, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ὑπεύθυνον διὰ τὴν ὁρθὴν ὑπαγόρευσιν τῆς ἐκάστοτε δεδομένη κατευθύνσεως. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ ἐπισημότης τῶν ἀπόψεων, ἡ διατύπωσις τῶν δηλαδὴ ἀπὸ ὑπεύθυνα χεῖλη εἶναι ἐκεῖνη ποὺ δίδει εἰς τὰς γραμμάς αὐτάς κάποιαν ἀξίαν καὶ δὲν τὰς καθιστᾷ ἀνευθύνους γνώμας χωρὶς δύναμιν ἐπιρροῆς.

Ποῦ πᾶμε λοιπόν;

Ποῖος εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν; Ἐὰν κερδίσωμεν τὴν ἐλευθερίαν τῶν λατρείων μᾶς ἐκδηλώσωμεν ἐλύθη τὸ ζήτημά μας, καὶ πρέπει νὰ περιπέσωμεν εἰς μακάριον ἡσυχασμόν; Ἡ ἀκόμη ἂν δὲν ἐπιτύχωμεν τοῦτο συντόμως θὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἐπαισαν νὰ ὑπάρχουν οἱ λόγοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος οἱ ὁποῖοι μέχρι σήμερον μᾶς ἐνέπνευσαν εἰς τὸν ἀγῶνα μας, καὶ θὰ καταθέσωμεν τὰ ὅπλα ἀμαχητῇ;

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσφυλάξωμεν πολλοὺς ἀδελφούς ἀπὸ τὴν πλάνην αὐτήν. Θὰ ἦτο ἀσυγχώρητον σφάλμα νὰ θεωρήσωμεν ὡς τελικὸν σκοπὸν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προσωπικῆς μας θερησκευτικῆς ἐλευθερίας ὡς τοῦτο πολλὰς περιόδους μέχρι σήμερον ἐγένετο χωρὶς νὰ σημάνη καὶ τὴν τελικὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου καὶ σοβαροῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματός μας. Ἐὰν ὡς σκοπὸν τῆς πολυχρονίου, πολυαιμάκτου καὶ πολυκλαύστου ἐκκλησιαστικῆς μας διαμαρτυρίας θέσωμεν τὴν τυπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τότε στενεύομεν ἀφαντάστως τὰ πλατύτατα ὅρια τοῦ

ἀγῶνος αὐτοῦ. Ἐὰν θεωρήσωμεν ὅτι ὅλος ὁ τιτάνιος διὰ τὰς δυνάμεις μας ἀγὼν ποὺ διεξάγεται ἀρχίζει καὶ τελειώνει εἰς τὸν ἑαυτὸν μας χωρὶς προέκτασιν εἰς τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, χωρὶς συνεπείας καὶ βαθυτέρας ἀπηχήσεις, τότε σημαίνει πῶς δὲν ἔχομεν κατανοήσει τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιτελοῦμεν.

Εἶναι καιρὸς ἀδελφοὶ νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς μικροψύχους καὶ ἀτομιστικὰς ἀντιλήψεις διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγῶνος. Ὅχι διὰ νὰ παύσωμεν νὰ ζητῶμεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως τὴν ὁποῖαν ἄνθρωποι καὶ σκοπεῖν αἱ χεῖρες μᾶς ἀφήρσαν, ἀλλὰ νὰ συνηθίσωμεν νὰ κυτᾶζωμεν μακρύτερον εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ νὰ ξεχωρίζωμεν τὴν οὐσίαν, τὸ περιεχόμενον ἀπὸ τὰ ἐπιουσιώδη καὶ παρωδικὰ στοιχεῖα. Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία τῆς λατρείας μας δὲν σημαίνει καὶ λύσιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ ἀγῶνος ποὺ διεξάγομεν. Εἶναι στοιχεῖον δευτερευόντος συγκρινόμενον μὲ τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐτάξαμεν ὅταν ἀρχίσωμεν τὴν προσπάθειαν αὐτήν.

Ἄν μάλιστα ἐφθάνωμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐφησυχάσωμεν ὀριστικῶς εἰς μιᾶν τοιαύτην κατάστασιν, τότε αὐτὸ θὰ ἐοίμην δύο τινά. Ἡ ὅτι ἀναγνωρίζομεν ὡς ὀριστικὴν τὴν διάσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς θανασίμως τραυματισθῶσαν (κάτι, ποὺ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα διότι δὲν ἐγένετο ἀπὸ Σύνόδον), ἢ ὅτι καταδικάζομεν τὸν ἴδιο μας τὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ἀγῶν θάνατον ὡς μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου σοβαροῦτερου ζητήματος εἰς τοὺς σκοποὺς μᾶς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λατρείαν μας ἐλευθερίαν. Συνεπῶς ἡ ἔλλειψις ὑπεδάφους καὶ σκοπῶν βαθυτέρων εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας διαμαρτυρίαν στερεῖ τὴν δυνατότητα ἐπιβιώσεως τοῦ ἀγῶνος μας εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἐφθασε εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἐντάσεώς του 30 ἔτη μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνταρσίαν τῶν καινοτόμων μᾶς λέγει ὅτι κάτι βαθυτέρον πρέπει νὰ ὑπάρχη, κάτι ποὺ ὅλοι μας τὸ φροντίζομεν καὶ ἴσως εἰς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ εὐρίσκηται εἰς κατάστασιν λανθάνουσιν.

Πάντως αὐτὸ τὸ κάτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἡ ἐλευθερία τῆς ἀσκήσεως τῶν θερησκευτικῶν μας καθηκόντων. Διότι τότε πῶς καὶ εἰς στιγμὰς ἀπολαύσεως τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς ἐξακολουθήσαμε νὰ ἀγωνιζόμεθα καὶ νὰ καυτηριοῦμεν τὰ κακῶς κείμενα εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κάτι, εἶναι ἡ ἐπανατοποθέτης, ἐπανεξέτασις καὶ ἐπανόρθωσις ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀπὸ ὄργανον ἀρμόδιον πρὸς τοῦτο (Σύνόδον Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν) καὶ τελικῶς ἡ ἐνοποιήσις τῆς διασπασθείσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ λατρείας ἐνότητος ἐπάνω εἰς τὴν βάσιν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας. Νὰ λοιπὸν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς κινητοποιήσεως δὲν εἶναι μόνον ἐπιφάνεια, ἀλλὰ τὸ βάθος του εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ δίδει εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεώς της.

Ἐὰν κἀμῶμεν τὸ σφάλμα νὰ θεωρήσωμεν ὅλους τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀγῶνος ὡς περιλειπομένους εἰς τὸ προσκαίρου σημασίας ζήτημα τῆς ἐλευθερίας τῆς λα

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργίου

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

τρείας μας, ἀποκόπτομεν τὰς ρίζας καὶ ἀχρηστεύομεν τὴν σημασίαν τοῦ πολυματίου ἀγῶνος μας.

Τί θὰ ἐλέγομεν π. χ. ἐὰν αὐριοι τὴν πρωΐαν ἐφώτιζεν ὁ Θεὸς τὸν προκαθήμενον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ κατενόει δι' ματαίως ἀγωνίζεται νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς Παλτας, ἔδιδε δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀφαιρεθείσαν ἐλευθερίαν μας θὰ ἐθεωρούσαμε δι' ἐξηντλήθη πλέον τὸ περιεχόμενον τῆς προσπαθείας μας καὶ δὲν θὰ εἴχομεν ἄλλο αἶτημα;

Αὐτὸ εἶναι λάθος. Ὅπως λάθος εἶναι τὸ νὰ πιστεύωμεν, δι' ἑφ' ὅσον δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, χάνεται ὅλη ἡ σημασία τοῦ ζητήματος ποὺ μᾶς συγκλονίζει.

Ἡ μάχη δὲν δίδεται εἰς τοὺς τύπους καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, ἥτις ἀλλάσσει καὶ μεταβάλλεται εἰς τὴν ροὴν τοῦ χρόνου. Ἡ μάχη καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἐκκλησιαστικὴ, εἶναι μάχη οὐσίας ἢ ὁποῖα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ χωρὶς τὸν διωγμὸν καὶ μετὰ τὸν διωγμὸν, καὶ χωρὶς νὰ ἀκούηται καὶ διὰ ἀκούηται, μάχη ποὺ δὲν κερδίζεται μετὰ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων ἀλλὰ μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος. Τοῦ πνεύματος ὅμως, ποὺ καμμιά φορά ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν κυριαρχικὴν καὶ εἰρηνευτικὴν του παρουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν ἀντικρούσωμεν εἰς τὰ πράγματα, πολλὰ ἔχομεν νὰ καταλάβωμεν ἀπὸ τὴν ἐσωτάτην οὐσίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ὅλοι εἴμεθα ἐπώνυμα μέλη. Καὶ ἀκόμη θὰ ἀντλήσωμεν πολλὴ θάρρος καὶ δύναμιν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ὀδυνηρᾶς πορείας ἢ ὁποῖα τόσους καὶ τόσους ἀδελφοὺς ἐφθειρε σωματικῶς καὶ τίς γνωρίζει πόσους ἀκόμη.

Ὅταν ὅμως λέγομεν δι' ἀπώτατος σκοπὸς τῆς προσπαθείας μας εἶναι ἡ ἄρσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχήματος καὶ ἡ ἐνοποίησης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτὴν εἰς τὴν βάσιν τῶν παραδόσεων, δὲν σημαίνει, δι' αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν θέτομεν ὡς σκοπὸν μας τὴν ἱκανοποίησιν ὀρισμένων αἰτημάτων τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ προβάλωμεν ἐντονώτερον τὴν παρουσίαν μας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὸ ἀμεσώτερον καὶ κατεπεῖγον ζήτημα εἶναι τὸ ἀνοιγμὰ τῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας μας. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πρόβλημα ποὺ θέτει καὶ ὡς πρῶτον κατὰ σειράν πραγατικότητος τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ. Βλέπει, δι' δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτελέσωμεν τὰ τελευταῖα βήματα τῆς πορείας μας ἐὰν δὲν ξεκινήσωμεν μετὰ ἐπιτυχίαν. Καὶ ἐπιτυχία σημαίνει νὰ σπάσωμεν τὰ δεσμὰ ποὺ μᾶς ἀποκλείουν τὸν ἐλεύθερον ἐκκλησιαστικόν. Νὰ ἐπιβάλωμεν τὸν σεβασμὸν τῶν ἀπόψεών μας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀνεξιδιοθεσίας εἰς τοὺς πολιτικούς ἀρχοντας. Νὰ ἀνοίξωμεν τὴν ἐποχὴν ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν συνεννόησιν μέσῳ τῆς πανορθοδόξου Συνόδου.

Τὸ Δ.Σ. μετὰ ἀπόλυτον ἐπίγνωσιν τῶν ζητημάτων αὐτῶν ἐργάζεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος.

Ἴσως ἡ στιγμὴ αὕτη νὰ μὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ ἀπολογηθῇ δι' ὅλον του τὸ ἔργον. Πρέπει ὅμως νὰ μάθουν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ νὰ ἀτενίζουν τὸ μέλλον μετὰ ἐμπιστοσύνην.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς ΠΘΕΟΚ).

Ἡ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ὁ χαρακτὴρ τῶν προσεχῶν ἀναπληρωματικῶν ἐκλογῶν

Ὅπως ἔχει ἀναγγελθῇ αἱ ἀναπληρωματικαὶ ἐκλογαὶ θὰ διενεργηθοῦν εἰς τὰς 15 Αὐγούστου ν. ἡ. Ἡ σημασία τῆς πράξεως αὐτῆς εἶναι καταφανής, δεδομένου δι' ἡ κρίσιμότητος τῆς καταστάσεως δὲν δύναται οὔτε πρέπει νὰ ἀποκρυβῇ ἀπὸ κανέναν.

Εἴτε διότι μέχρι σήμερον οἱ σκοτεινοὶ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ μᾶς ἐξοντώσουν δὲν ἄφησαν τὴν κυβέρνησιν νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν μας, εἴτε διότι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ὑπουργοὺς (εὐτυχῶς ἀπομακρυνθέντες) δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὰς μηχανορραφίας τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν κύκλων, ἢ βελτίως τῆς καταστάσεως μολοντί εἶναι αἰσθητή, δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὴ.

Πολλὰ προσπάθειαι πρέπει νὰ γίνουν ἀκόμη, ἂν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν μετὰ καλυτέρους οἰωνοῦς. Διότι καὶ ὕπουργοι εἰς τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν γνωρίζουν καὶ ἀγαποῦν τὸν ἀγῶνα μας, καὶ ἡ πεῖρα τοῦ Δ. Σ. κατέστη μεγαλυτέρα ὥστε νὰ διεκδικήσῃ ἐντονώτερον τὸ δικαίον μας.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψιν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐκλεγοῦν ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. καλοῦνται νὰ παίξουν τὸν ρόλον καὶ νὰ συμβάλλουν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ χαίρεται ὡς ἐνθαρρυντικόν καὶ παρήγορον σημεῖον τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Ἐπνευσμένον ὑπόμνημα

τῶν παραρτημάτων Φθιώτιδος

Τὰ παραρτήματα Φθιώτιδος τὰ ὁποῖα ὡς γνωστὸν εἶναι ἐκ τῶν δραστηριωτέρων καὶ πολυπληθεστέρων παραρτημάτων μας ὅλης τῆς Ἑλλάδος διεμαρτυρήθησαν ἐντονώτατα καὶ μετὰ ὕψους ποὺ δὲν γνωρίζει συμβιβασμοὺς καὶ ὑπεφυγὰς, πρὸς ὅλους τοὺς ἀρμολογίους τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ διὰ τὴν παράτασιν τοῦ διωγμοῦ.

«Ἀκολουθοῦντες κατὰ λόγον θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τονίζει τὸ ὑπόμνημα, τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον ἐτρέφαμε τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα, δι' εἰς τὴν σκοτίδα αὐτὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀσκῶμεν τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα παντὸς πολίτου τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, καὶ δι' τῆς θρησκευτικῆς. Πλὴν ὁμως τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἐποδοπατήθη τραγικῶτα ὑφ' ὅλων τῶν πολιτικῶν». Καὶ ἀφοῦ λέγει δι' καὶ οἱ σημερινοὶ κυβερνῆται ἐπανηλειμένως εἶχον ὑποσχεθῇ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐλευθερίας μας καταλήγει μετὰ τὴν ἐκφράσιν τῆς ἐλπίδος δι' ἔστω καὶ σήμερον ὁ Στρατάρχης καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ κα-

ταλύσῃ τὸ αἶσχος τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ.

Εἰς τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἐτύχομεν ἀπαντήσεων εὐνοϊκῶν ἐκ μέρους ἀρμοδίων προσώπων τὰς ὁποίας διὰ λόγους σκοπιμότητος σήμερον δὲν ἀναφέρομεν.

Ἡ κενητοποίηση τοῦ Κληρ(ο)τος Ραψάνης

Τὸ παράρτημα, κατόπιν τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου ἀπέστειλε εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ζητεῖ τὴν ἀναψιλάφισιν ὅλου τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν.

Τὸ Δ. Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ νομίζει ὅτι ἐὰν αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ πληθυνθοῦν καὶ συστηματοποιηθοῦν θὰ ἀναγκάσουν τοὺς ὑπευθύνους νὰ λάβουν μίαν ὀριστικὴν θέσιν.

Ἡ διαμαρτυρία τῆς Ραψάνης ἦτο ὑποδειγματικὴ εἰς λιτότητα καὶ σαφήνειαν δι' αὐτὸ συγχάρομεν τοὺς ἀκαμάτους ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος.

Ἐπικίνδυνα Συμπτώματα

Ἡ ἀναπτύξις τῆς ἐκκλησιαστικότητος

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἀναπτύσσεται ἐπικινδύνως τὸ κύμα τῆς ἐκκλησιαστικότητος· καίτοι βεβαίως δὲν ἔχομεν στατιστικὴν ὑπ' ὄψιν μας, ὥστε νὰ ἀναφέρωμεν ἀριθμοὺς καὶ εἶδη ἐγκλημάτων κατὰ πολεὺς καὶ κοινωνικὰς τάξεις, ἐν τούτοις ἐξετάζοντες τὴν κατὰστασιν ἐκ μόνων τῶν ἐφημερίδων δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα, λίαν ἐφιαλτικὰ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

Φόνοι, ἀπαγωγαί, αἰμομιξίαι, κλοπαί, βιασμοὶ καὶ ἄλλαι εἰδεχθεῖς μορφαὶ τῆς ἀμαρτίας καταστρέφουν τὸν ἡθικὸν ὁργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διαβιβράσκουν ραγδαίως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους.

Ποῦ ὀφείλεται ἡ ἐκκλησιαστικότης;

Ἐκτὸς τῶν κλασσικῶν ἀφορμῶν, σοβαρῶν καὶ ὑψίστων, ἡ ἐκκλησιαστικότης ὀφείλεται εἰς τὴν αἰωνίωσαν πάλιν μεταξὺ τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Σκότους, τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κακίας. Τὸ κακὸν αὐτὸ ἔχασεν μὲν τὴν καταστρεπτικὴν του κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου δὲν ἐξετοπίσθη ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ παρεβλάπτετο, ἔστω καὶ ἐπ' ἀγαθῷ, ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ εἶχε ἡ ἐπιτέλεσις τῆς Ἀρετῆς. Διότι ἡ νίκη τῆς ἀρετῆς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἐκμηδένισιν τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ἐν γένει ἐμποδῶν ποὺ παρεμβάλλονται εἴτε ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας, εἴτε ἐκ μέρους κακῆς κληρονομικότητος, εἴτε καὶ ἐκ μέρους δυσμενῶν ἐπιδράσεων κακῆς Ἀγωγῆς.

Τὸ κακὸν λοιπὸν αὐτὸ, ἔμφυτος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κλίσις καὶ ὡς ἰσχυρὰ ροπὴ πρὸς τὸ ἐφήμερον καὶ τὴν κτηνώδη ἡδονήν, ἐνισχύεται ἐξ αἰτίας ἐξωτερικῶν τινῶν ἐπιδράσεων, ὥστε νὰ ἐξωθῇ τοὺς ἀνθρώπους ἀποτελεσματικώτερον εἰς τὴν ἀμαρτίαν.

Αὗται αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Αὕτη τονίσασα ὑπερβαλλόντως τὸν ὕλικόν παράγοντα εἰς τὴν ζωὴν ἐπεσκέασε τὴν Αἵγλην τοῦ πνεύματος καὶ ἐπομένως τῶν ἡθικῶν ἀξιών. Παραλλήλως παρυσίασε τὸν ἀνθρώπον ὡς Παντοκράτορα τῆς φύσεως, μὴ ἔχοντα ἀνάγκην τῆς Πατρικῆς στοργῆς τοῦ Θεοῦ.

2) Ἡ ἀπομιμητικὴ τάσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος μιμεῖται εὐκόλως πᾶσαν ἐκδήλωσιν συνανθρώπου του, τὴν ὁποίαν θὰ θεωρήσῃ ὡς ἀποτελεσματικὴν δὴθεν προόδου. Οὕτω πᾶσα ἀνοησία, πᾶσα ἐξαμβλωματικὴ ἐμφάνισις πᾶσα ἀσχημία, ἀρκεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς καρπὸς προόδου διὰ τὴν τύχην τῆς προόδου καὶ μὴ πρᾶκτου ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους ἀφελῶν καὶ μὴ ἔχοντων ὅχι μόνον ἰσχυρὰ ἡθικὰ κριτήρια ἀλλὰ καὶ ὅγια τοιαῦτα περὶ τοῦ πραγματικῶς ὥραίου.

3) Ἡ ἐπιδράσις ξένων συνθηκῶν καὶ συνθηθειῶν ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας βίου καὶ ἡ ἐκ ταύτης περιφρόνησις τῶν ὥραίων καὶ ἁγίων παραδόσεων τῆς πατρίδος μας.

4) Ἡ ἐξαφάνισις ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἄτομον τῶν αὐστηρῶν κριτηρίων τοῦ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων καὶ ἡ εὐκόλος δικαιολογία τῶν διαπραττόμενων ἀδυναμιῶν.

5) Ὁ ἀπρόσεκτος βίος τῶν Ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ὅστις ἐπιδρᾷ καταστρεπτικῶς ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀρχομένων.

Καὶ αὗται μὲν εἶναι αἱ κυριώτεραι ἐξωτερικαὶ συνθῆκαι, ποὺ ἀναπτύσσουν τὸ κακόν. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ κεφάλαιον καὶ τὴν βασικὴν αἰτίαν τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀναπτύξεως τῆς ἐκκλησιαστικότητος, εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς Κοινωνίας ἀπὸ τὰς ἀστειρευτοῦς πηγὰς τῆς ἡθικῆς δυνάμεως, τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Δι' αὐτὸ πταίει κατ' ἀρχὴν «ἡ Ἐκκλησία» ὡς συγκεκριμένη καὶ νομικὴ πραγματικότης. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἔχασε τὴν ἐπαφὴν τῆς, ἐπαφὴν ζωογόνον, μὲ τὴν λαϊκὴν ψυχὴν καὶ ἀπεξενώθη, ἀπομονωθείσα εἰς τὴν ἄγονον περιχωρὴν τῶν ξηρῶν τύπων. Διὰ τὴν ἀναφέρω ἕνα παραδείγμα. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν Διαζυγίου, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους συζύγους, εἰς μίαν κατ' ἀντιπαράστασιν παρουσίαν ἐνώπιόν του. Τοὺς ἀπευθύνει ὀρισμένας τυπικὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀγόνους συστάσεις, διὰ νὰ διαπιστώσῃ τὸ ἀβίωτον ποὺ ἦτο ὅμως προηγουμένως, ὅτε ἐκ μικρᾶς τινὸς σπείρας ἠνάγκτετο πυρκαϊὰ τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ δράματος; Ποῦ ἦτο ὁ «ποιμὴν ὁ καλὸς» ὅστις γνωρίζει τὰ πρόβατά του καὶ γινώσκειται ὑπ' αὐτῶν; Ἐχάθη ὁ ποιμὴν τῶν Εὐαγγελικῶν ἰδανικῶν καὶ ὑποκατεστάθη ἀπὸ τὸν ρασοφόρον καὶ γενειοφόρον ὑπάλληλον τῶν κατὰ τόπους ἐπισκοπῶν, ἐπιφορτισμένους ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μὲ τὴν ἐπικόλλησιν τῶν σχετικῶν ἐνσήμων εἰς τὰ διαζευκτικὰ γράμματα καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν τελῶν Διαζυγίου!!!

Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποὺ ἡ πραγματικότης τοῦ Νόμου εἰσῆλθε εἰς τὸ Παλλάδιον τῆς «Ἐκκλησίας» ἐφυγαδεύθη ἡ πραγματικότης τῆς Χάριτος! Ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρον ἔμπαινε ὁ Νόμος μὲ τὸ φράκτο του καὶ τὸ σκληρὸ του καπέλλο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀ-

νεχώρει ἡ Χάρις μετὸν ἀκάνθινον στέφανον ἐπὶ τῆς Ἀγίας κεφαλῆς τῆς.

Ὁ Νόμος μεταβάλλει τοὺς φανuloβλους ἀέργους εἰς πανὶὸς ἀξιώματος κληρικούς· Ὁ Νόμος, προστατεύει κακίας καὶ ἐγκλήματα, ποὺ ρυπαίνουν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Νόμος ἀντικαθιστᾷ τὴν φλόγα τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀνάγκην. Ὁ Νόμος... ὁ Νόμος... ὁ Νόμος... Ποιὸς Νόμος; Τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἀνέγραψε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μετὸν Ἅγιον Δάκτυλόν του εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἀποστόλων; Ὁχι! ὁ Νόμος τῆς Πολιτείας, ποὺ συντάσσεται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ὑπουργείου μεταξὺ τοῦ καπνοῦ δύο σιγαρέττων καὶ ὑπὸ τὰ φιλήδονα μειδιάματα τῆς εὐγενεστάτης ἰδιαιτέρας δεσποινίδος τοῦ κ. ὑπουργοῦ!

Ὁ μόνος λοιπὸν ἀπεξένωσε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν λαόν. Ἡ Νόμος λοιπὸν κρατοῦσα Ἐκκλησία (ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ ὅρου) ὁ κυριώτερος ἔνοχος τῆς ἡθικῆς σήψεως καὶ τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἀλλὰ τί θὰ ἔκανε ἡ Ἐκκλησία; Θὰ μετέβαλλε τὴν γῆν αὐτὴν εἰς Παράδεισον; Διὰ τὴν δὲν τὸ ἐπέτυχε εἰς ἐποχάς, ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἦτο Ἀγία καὶ Ἀποστολική; Καὶ ποιὸς λέγει ὅτι δὲν τὸ ἐπέτυχε; Ἡ ἱστορία διαβεβαίει, ὅτι τὰς πόρνας μετέβαλλε εἰς Ἀγίας, τὰ κτήνη εἰς Ἀγγέλους!

Ἀλλοστε ἀσφαλῶς δὲν θὰ μετέβαλλῃ τὴν γῆν εἰς παράδεισον· Θὰ περιώριζε ὅμως τὴν ἐξουσίαν τοῦ κακοῦ. Τὸ ἐγκλημα θὰ ἐκαλλιεργεῖτο μόνον εἰς τὰς πεπορωμένους συνειδήσεις καὶ ὄχι μεταξὺ τοῦ πλήθους. Οἱ ἐγκληματίαι τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι οἱ ἐκ γενετῆς ἐγκληματίαι τοῦ Δομπρόξο· οὔτε τὰ πεπορωμένα κτήνη τῆς ἀσυνειδήσιας. Εἶναι τὰ κλεμμένα πρόβατα, ποὺ ἀφήρησε ὁ Διάβολος ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ Κυρίου· ἐνῶ οἱ «ποιμένες» ἐκοιμῶντο εἰς τὰ μεταξωτὰ σεντόνια τῶν ἀνέσεων των, οὐχὶ τὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 24ώρου!!

Πρῶτος λοιπὸν ἔνοχος διὰ τὴν ἀναπτυσσομένην ἐγκληματικότητα, ἡ «Νόμος κρατοῦσα Ἐκκλησία». Τὸ σύνολον δηλαδὴ τοῦ ἐπισήμου Ἱερατείου, τὸ ὁποῖον ἀπῆρτισε ἰδιαιτέραν κοινωνικὴν τάξιν εὐμαρῶς καὶ πολυτελῶς ζῶσαν, ἐλέφ πιστῶν, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Εἰς ἄλλο ἄρθρον θὰ ἐξετασθῇ ἡ προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ χριστιανοῦ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐγκληματικότητος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς
τὴν Σεβαστὴν Διεύθυνσιν τῆς Θεολογικῆς
Ἐφημερίδος «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας»

Ἐνταῦθα

Κύριε, Διευθυντά,

Παρακαλῶ ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενοι δημοσιεύσητε τὰ κάτωθι, εἰς τὸ ἐγκριτον φύλλον ὑμῶν.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ποθοῦσα, ἐπιθυμοῦσα καὶ παρακαλοῦσα θερμῶς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Σπυρίδωνα τὸν θαυματουργὸν ὅπως με ἀξιῶσιν καὶ

προσκυνήσω, καὶ κατασπασθῶ τὸ Πανάγιον καὶ εὐωδέστατον Αὐτοῦ Ἅγιον Λείψανον, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν ὠραιστάτην νῆσον τῶν Κερκυραίων. Τὸ δυνειρον αὐτὸ τῇ τοῦ Θεοῦ βοήθειᾳ τὸ ἐπραγματοποίησαν πρὸ μηνὸς περίπου. Τὴν 11ην Ἰουλίου ἡμέραν Σαββάτῳ, ἑορτὴν τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας ἀπεβίβασθην εἰς τὴν νῆσον Φαϊάκων, μετὰ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ταξείδιον, διότι, σημειώσατε ὅτι προσερχόμην ἐκ Δράμας. Πρῶτῃ φροντίς μου ἦτο ὅπως κατευθυνθῶ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ ρηθέντος Ἁγίου καὶ ἀποδώσω τὰς εὐχαριστίας μου. Εἰσῆλθον μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Του, καὶ ἐξήγησα ἀπὸ τὸν Ἱερατ. προϊστάμενον Αἰδес. Παπᾶ - Σκαφιδᾶν, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν ἁγ. Λάρνακα καὶ προσκυνήσω τὸν Ἅγιον. Κατόπιν σχετικῶν ἐρωτήσεων, (πόθεν ἔρχομαι, ποῖος εἶμαι, κ.τ.λ.) εἰς τὰς ὁποίας τοῦ ἀνέπαυσα τὴν . . . παπαδικὴν περιέργειαν, με ἠρώτησε ἐὰν εἶμαι τέκνον τοῦ Μητροπολίτου Δράμας κ. Γεωργίου. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι ἀνῆκω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν σχέσιν πνευματικὴν ἔχω μετὰ τοῦ ρηθέντος Μητροπολίτου. Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λόγων τούτων, ὁ Παπᾶ Σκαφιδᾶς συνοφρυώθη καὶ ἐταράχθη λίαν, καὶ με ἕνα ξηρόν ὄχι!, μοῦ ἠρνήθη τὴν προσκύνῃσιν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου. Εἰς μάτην τὸν παρεκάλεσα, εἰς μάτην τοῦ υπενθύμισα ὅτι διήνυσσα χιλιάδες χιλιόμετρων ἐκ Δράμας διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν νῆσον των, διὰ τὸν σκοπὸν καὶ μόνον αὐτόν, εἰς μάτην ἐπίσης διεμαρτύροντο οἱ παρευρισκόμενοι εὐσεβεῖς λαῖκοι προσκυνῇται διὰ τὴν ἀδικίαν ἣτις μοι ἐγένετο. Ὁ πατὴρ Σκαφιδᾶς δὲν ἐκάμπτετο καὶ δὲν συγκατετέθη τέλος νὰ ποιῇ μίαν τόσον μικράν, ἀλλὰ στοιχειώδη χριστιανικὴν πράξιν. Ἡσπάσθην τέλος, περίλυπος τὴν ἁγίαν μόνον Λάρνακα τοῦ Ἁγίου καὶ ἀπῆλθον. Παρέμεινα ἐν Κερκύρᾳ περὶ τὸ ἐν τετραήμερον ὅπου εὖρον ὁμολογουμένως θερμωτάτην φιλοξενίαν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν (14 Ἰουλίου) ὁπότε θὰ ἀνεχώρουν, διῆλθον καὶ πάλιν ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου, σκεπτόμενος μήπως καὶ τοὺς πέρασε ἡ κακία καὶ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ προσκυνήσω τὸν Ἅγιον. Ἐπεὶ εἰσερχόμενος συνήντησα τὸν Πρωτοσύγγελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας Πανος. Ἀρχιμ. κ. Χρύσανθον Πολίτην. Διεμαρτυρήθην εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν στάσιν τῶν Ἱερέων τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸν παρεκάλεσα ὅπως δώσῃ ἐντολὴν καὶ ἀνοίξουν τὴν ἁγ. Λάρνακα καὶ προσκυνήσω τὸν Ἅγιον. Ἀντὶ ὅμως ὁ καλὸς μας Πρωτοσύγγελος ὠργίσθη, καὶ με ὀφθαλμοὺς καὶ φωνὴ γεμάτα κακίαν μοῦ εἶπεν.

Ὁχι! ἐφ' ὅσον σεῖς μᾶς καταδικάζεται ὡς αἰρετικούς!

— Ἀγαπητέ μου, τῷ ἀπαντῶ, μὴν ὀργίζεσθε κατ' ἐμοῦ, διότι ἐγὼ δὲν σὲ καταδικάσα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἅγιον Γεροντάκι, ὁ μέγας θαυματουργὸς Σπυρίδων ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Συνόδῳ τῆς ὁποίας ἦτο Μέλος. Αὐτὸς με τοὺς ἄλλους Ἁγίους Πατέρας ἐθέσπισαν τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ἐν τῷ Ἰουλιανῷ Ἡμερολογίῳ, τὸ ὁποῖον σεῖς τὸ ἀντικαταστήσατε διὰ τοῦ Παπικοῦ τοιοῦτου. Πάντως ἐγὼ, ὡς ἐλάχιστος προσκυνητὴς τοῦ Ἁγίου ἐξετέλεσα ἐκεῖνα

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὸ Μνημόσυνον τῶν θυμάτων τῆς Χαλκίδος

Ἐνας δόκιμος χρόνος με ἀφάνταστον ταχύτητα διήλθε ἀπὸ τῆς στιγμῆς, πρὶν βαρὺ πένθος διὰ τὴν τραγικὴν ἀπώλειαν τῶν ἀδελφῶν μας, ἐπεκάθισε εἰς τὰς ψυχὰς ὧν μας.

Φεύγοντες τὴν μαρίαν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐπεξήτησαν τὴν γαλήνην τοῦ ἐκκλησιασμοῦ ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστρέφοντες συνήντησαν τὸν θάνατον. Ἡ μνήμη λοιπὸν τῶν θυμάτων αὐτῶν τῶν ἐκλεκτῶν ἡρώων μας συνεκάλεσε εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅστις ἐλειτούργησε χάριν εἰς τὰς ἐνδόχους προσπαθείας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς ΠΟΡΟΚ καὶ εἰς ὃν ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον. Ἡσθάνθημεν τὴν μυστικὴν παρουσίαν τῶν μακαρίων ψυχῶν! Πραγματικῶς ὁ Ἅγιος μας ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης συμβατικότητος. Συνδέει δύο αἰωνιότητες! Τὴν αἰωνιότητα τῶν πασάνθρωπων καὶ τὴν αἰωνιότητα τοῦ μέλλοντος!

Οἱ Ἀγῶνες τῆς Κύπρου καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Οἱ ἀγῶνες διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Κύπρου εὐρίσκουσιν ἀπήχυν εἰς τὰς ψυχὰς ὧν μας. Ἡ Κύπρος εἶναι ἑλληνικὴ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Ἄλλωστε δὲν εἶναι νοητὸν κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα, ὅτε ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν χάριν τοῦ πολυτιμωτάτου Ἀγαθοῦ, τῆς ἐλευθερίας, νὰ κατακρατῶνται λαοὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν, μακρὰν τῆς φυλετικῆς τῶν οἰκογενεῖας προσδεδεμένοι εἰς τὸ ἔθνος ἰσχυρῶν κατα-

ὅπερ ποθοῦσα, ἀδιάφορον ἔαν ἡ ὑμετέρα κακία δὲν ἄφῃσεν νὰ προσκηνίσω τὸν Ἅγιον, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ κόπος μου θὰ πληρωθῇ πλουσιοπάροχα ἐκ τοῦ Ἁγίου.

Ἐταράχθη κατὰ πολλὰ ὁ ἅγ. Πρωτοσύγγελος, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ του δαγῇ ζητοῦσε καὶ ἀστυνομίαν διὰ νὰ με ἐκδιώξῃ τὸ συντομώτερον, πρὸς μεγαλυτέραν ἀγανάκτησιν τῶν παρευρισκομένων εὐσεβῶν Κεραιυραναίων Χριστιανῶν.

Ἐπιπροσθέτως οἷς σημειῶναι ὅτι τὰς εἰς μάλλον ἐμπορικὴν ἢ εὐσεβὴς ἐπικρατεῖ, διότι ὅστις θελήσῃ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον πρέπει νὰ ποιήσῃ «παράκλησιν» μετὰ δύο ἱερέων, κεκλεισμένος μόνος αὐτὸς ἐν τῷ Ἱ. Κουβουκλίῳ ἔνθα εὐρίσκεται τὸ Ἅγιον Λείψανον.

Τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω ἄς τὸ ἐξαγάγουν οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνώσται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Ἰουλίου 1954

Μετὰ τιμῆς καὶ Εὐχῶν

Ἀρχιμ. Καλλιόπιος Π. Γιαννακουλόπουλος

Σημειώσεις τοῦ Διευθυντοῦ μας. Τὰς ἀνωτέρω καταγγελομένας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἀρρεπείας, καὶ τὴν συστηματικὴν ἐμπορείαν τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου τὴν ἐγγίζουσα τὰ ὅρια τῆς σιμωνίας, δύναται νὰ βεβαιώσω προσωπικῶς, ὡς γνώστης πολλῶν προσώπων καὶ πραγμάτων τῆς νήσου. Τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο γεγονός με ἐλύπησε βαθύτατα, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶ τοιμηρὰν τὴν πρόβλεψιν ὅτι συντόμως ὁ Ἅγιος θ' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτοῦς οἱ ἄποιοι ἐποίησαν τὸν οἶκον του, οἶκον ἐμπορίου.

Ὁμολογουμένως ἡ στάσις τοῦ Πατρὸς Σκαριδά εἶναι ἀνεξήγητος καὶ θλιβερά. Ὅχι ὅμως καὶ τοῦ κ. Χρυσάνθου Πολίτου. Γιγνώσκωμεν τὸν ἄνδρα. Ἄλλωστε ἐκ στόματος κοράκων καὶ ἐξελύσεται.

κητῶν. Τὴν θέσιν αὐτὴν υἱοθετεῖ καὶ ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἥτις πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰργάσθη διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὑποδοῶν λαῶν. Ὡς ἐκ τούτου εἴμεθα καὶ ἡμεῖς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας, ἕτοιμοι διὰ πᾶσαν χάριν τῆς ἐθνικῆς τῶν ἀποκαταστάσεως.

Καταπλησθέντες ὁμῶς, ὅταν εἰς Ἀγῶνας ἐλευθερίας ἀναμηνύονται γνωστοὶ διδῶνται, ἡ χαλκισάντες δεσμὰ δουλείας, ἀπείρως φρικτότερα τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας τῆς Κύπρου.

Θὰ ἐπρεπε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων πρὶν δεχθῇ νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Κυπρίων νὰ σκεφθῇ τοὺς ἐντοπίους «Κυπρίους», τοὺς ὁποίους ταλαιπωρεῖ, ἀρνόμενος τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν θὰ ἐπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἐξορίαν τὴν ὅποιαν ὁ ἴδιος διέταξε, τὸ σφράγισμα τῶν ναῶν, τὸ ξόρισμα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἄλλων ταλαιπωρίας διὰ τῶν ὁποίων ἐπιθημεῖ νὰ στραγγαλίσῃ τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐντοπίων «Κυπρίων», τῶν Παλαιομερολογιτῶν.

ΔΙΔΑΧΑΙ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ὁδὲν ἄρα τῶν ἀποστόλων μακαριώτερον, καὶ μάλιστα τῶν τριῶν, οἱ καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ ὁμωρόφοι (=εἰς τὸν ἴδιον ὄροφον) γενέσθαι κατηξιώθησαν τῷ Δεσπότη. Ἄλλ' ἂν θέλωμεν, ὁψόμεθα καὶ ἡμεῖς τὸν Χριστὸν οὐχ οὕτως, ὡς ἐκεῖνοι τότε ἐν τῷ ὄρει ἀλλὰ πολλῶ λαμπρότερον· οὐ γὰρ οὕτως ὕστερον ἦξει· τότε μὲν γάρ, τῶν μαθητῶν φειδόμενος, τοσοῦτον παρήνοιξε μόνον τῆς λαμπρότητος, ὅσον ἡδύνατο ἐνεγκεῖν, ὕστερον δὲ ἐν αὐτῇ τοῦ πατρὸς τῇ δόξῃ ἦξει οὐ μετὰ Μωϋσέως καὶ Ἡλία μόνον, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀπείρου τῶν ἀγγέλων στρατιᾶς, μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων, μετὰ τῶν Χερουβίμ, μετὰ τῶν ἀπελῶν ἐκεῖνων, οὐ νεφέλης γινόμενης ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ συστελλομένου τοῦ οὐρανοῦ· καθάπερ γὰρ τοὺς δικαστάς, ὅταν δημοσίᾳ κρίνωσι, τὰ παραπετάσματα συνελκύσαντες οἱ παρεστῶτες πᾶσιν αὐτοῦς δεικνύουσιν, οὕτω δὴ καὶ τότε καθήμενον αὐτὸν ἀπαντῆς ὄφονται καὶ πᾶσα ἡ ἀνθρωπίνη παραστήσεται φύσις, καὶ αὐτὸς αὐτοῖς, δι' ἑαυτοῦ ἀποκρίνεται· καὶ τοῖς μὲν ἔρει· «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου· ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν» (Μτθ. κε' 34)· τοῖς δὲ ἔρει· «Εὐ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω» (Αὐτοθ. 21) καὶ ἐναντία δὲ ψηφίζόμενος, τοῖς μὲν ἀποκρίνεται, ὅτι «πορεύεσθε εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». (Αὐτοθ. 41), τοῖς δὲ «πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ». (αὐτοθ. 26).

Ἴνα οὖν μὴ γένηται τοῦτο, ἀποθώμεθα τὰ ρυπαρὰ ἱμάτια, ἐνδυσώμεθα τὰ ὀπλα τοῦ φωτός, καὶ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ περιστελεῖ (=θὰ μᾶς περιβάλῃ) ἡμᾶς.

(Ἐκ τῆς ΝΣΤ' ὁμιλίας εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον τοῦ Ἱεροῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ